

Komunikat Komisji w sprawie praktycznego wdrożenia unijnego systemu kryteriów zrównoważonego rozwoju biopaliw i biopłynów oraz obowiązujących zasad obliczeń w odniesieniu do biopaliw

(2010/C 160/02)

1. UNIJNY SYSTEM KRYTERIÓW ZRÓWNOWAŻONEGO ROZWOJU BIOPALIW I BIOPŁYNÓW

Wraz z nową odsłoną unijnej polityki energii ze źródeł odnawialnych UE wprowadziła najbardziej wszechstronny i zaawansowany prawnie wiążący program zrównoważonego rozwoju w tej dziedzinie na całym świecie. Będzie on miał zastosowanie w równym stopniu do biopaliw i biopłynów importowanych oraz wytwarzanych na rynku wewnętrznym. Przedmiotowe kryteria określa dyrektywa w sprawie energii odnawialnej przyjęta w 2009 r. ⁽¹⁾. W odniesieniu do biopaliw odpowiednie kryteria zostały ustanowione dyrektywą w sprawie jakości paliwa ⁽²⁾.

Niniejszy komunikat określa sposoby, w jakie państwa członkowskie i podmioty gospodarcze mogą praktycznie wdrażać kryteria zrównoważonego rozwoju oraz obowiązujące zasady obliczania w odniesieniu do biopaliw, zawarte w dyrektywie w sprawie odnawialnych źródeł energii. Niniejszy komunikat nie ma charakteru prawnie wiążącego. Ma on na celu wspomaganie państw członkowskich oraz usprawnienie spójnego wdrażania kryteriów zrównoważonego rozwoju. Towarzyszy mu osobny Komunikat w sprawie dobrowolnych systemów i wartości standardowych, a także komisyjne Wytyczne dotyczące obliczania zasobów węgla w ziemi.

1.1. Wprowadzenie do komunikatu

Kryteria zrównoważonego rozwoju odnoszą się do biopaliw i biopłynów wytwarzanych w UE, a także pochodzących z importu.

Państwa członkowskie odpowiadają za zapewnienie przestrzegania kryteriów zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do biopaliw i biopłynów, które są:

- 1) zaliczane na poczet krajowego celu ogólnego na mocy dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii ⁽³⁾;

- 2) wykorzystywane w celu spełniania obowiązku stosowania energii ze źródeł odnawialnych ⁽⁴⁾;
- 3) obejmowane wsparciem finansowym na rzecz wykorzystania biopaliw i biopłynów ⁽⁵⁾;
- 4) zaliczane na poczet celu wyznaczonego dyrektywą w sprawie jakości paliwa w dziedzinie redukcji emisji gazów cieplarnianych (wyłącznie biopaliwa) ⁽⁶⁾;
- 5) objęte inwestycjami i/lub pomocą operacyjną zgodnie z Wytycznymi wspólnotowymi w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska (dotyczy wyłącznie biopaliw) ⁽⁷⁾,
- 6) uwzględnione w ramach przepisów dotyczących pojazdów zasilanych paliwem alternatywnym ujętych w rozporządzeniu w sprawie zmniejszenia emisji CO₂ z samochodów osobowych (dotyczy wyłącznie bioetanolu E85) ⁽⁸⁾.

Komunikatowi towarzyszą Wytyczne wspólnotowe dotyczące obliczania zasobów węgla w ziemi ⁽⁹⁾, będące prawnie wiążącym dokumentem, przyjętym na mocy pkt 10 załącznika V do dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii; oraz osobny Komunikat w sprawie dobrowolnych systemów i wartości standardowych ⁽¹⁰⁾.

Używane w niniejszym komunikacie odniesienia do artykułów dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii wskazują jej konkretne przepisy. Tabela wskazuje natomiast punkty uregulowane odpowiednimi przepisami dotyczącymi biopaliw, które zawarto w dyrektywie w sprawie jakości paliwa. Odniesienia ogólne do „dyrektywy” w niniejszym komunikacie wskazują na dyrektywę w sprawie odnawialnych źródeł energii. W przypadku gdy odpowiedni przepis zawiera dyrektywa w sprawie jakości paliwa, odniesienie ogólne wskazuje również na tę dyrektywę.

Tabela: Odniesienia do poszczególnych artykułów i załączników w niniejszym komunikacie

Dyrektywa w sprawie odnawialnych źródeł energii	Dyrektywa w sprawie jakości paliwa
Artykuł 2. Definicje	nie zawiera
Artykuł 5. Obliczanie udziału energii ze źródeł odnawialnych	nie zawiera
Artykuł 17. Kryteria zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do biopaliw i biopłynów	Artykuł 7b. Kryteria zrównoważonego rozwoju dotyczące biopaliw

⁽¹⁾ Artykuł 17 dyrektywy 2009/28/WE.

⁽²⁾ Artykuł 7b dyrektywy 98/70/EWG, zmienionej dyrektywą 2009/30/WE.

⁽³⁾ Artykuł 17 ust. 1 lit. a). Jak wynika z zakresu pojęcia „końcowego zużycia energii” zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1099/2008 zalicza się do tej kategorii biopaliwa stosowane w lotnictwie międzynarodowym (oferowane na sprzedaż w jednym z państw członkowskich), ale już nie te używane w międzynarodowym transporcie morskim.

⁽⁴⁾ Artykuł 17 ust. 1 lit. b) – zgodnie z definicją zawartą w art. 2 ust. 1 dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii.

⁽⁵⁾ Artykuł 17 ust. 1 lit. c) – zwykle: w ramach krajowego planu pomocy państwa.

⁽⁶⁾ Artykuł 7a dyrektywy w sprawie jakości paliw.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 82 z 1.4.2008, s. 1.

⁽⁸⁾ Artykuł 6 rozporządzenia (WE) nr 443/2009.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 151 z 17.6.2010, s. 19.

⁽¹⁰⁾ Zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego.

Dyrektywa w sprawie odnawialnych źródeł energii	Dyrektywa w sprawie jakości paliwa
Artykuł 18. Weryfikacja zgodności biopaliw i biopłynów z kryteriami zrównoważonego rozwoju	Artykuł 7c. Weryfikacja zgodności biopaliw z kryteriami zrównoważonego rozwoju
Artykuł 19. Obliczanie wpływu biopaliw i biopłynów na emisję gazów cieplarnianych	Artykuł 7d. Obliczanie wpływu biopaliw na emisję gazów cieplarnianych w całym cyklu życia
Artykuł 21. Przepisy szczegółowe dotyczące energii ze źródeł odnawialnych używanej w transporcie	nie zawiera
Artykuł 24. Platforma na rzecz przejrzystości ⁽¹⁾	nie dotyczy ⁽²⁾
Załącznik III. Wartość energetyczna w paliwach transportowych	nie zawiera
Załącznik V. Zasady obliczania wpływu biopaliw, biopłynów i ich odpowiedników kopalnych na emisję gazów cieplarnianych	Załącznik IV. Zasady obliczania emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia biopaliw

(¹) Dostęp na stronie internetowej: http://ec.europa.eu/energy/renewables/transparency_platform/transparency_platform_en.htm

(²) Komisja nosi się z zamiarem opublikowania wszelkich dokumentów istotnych w kontekście dyrektywy w sprawie jakości paliwa na specjalnej stronie internetowej poświęconej tej dyrektywie.

2. ZASIĘG I ZAKRES STOSOWANIA KRYTERIÓW ZRÓWNOWAŻONEGO ROZWOJU

Dyrektywa określa kryteria zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do: ograniczenia emisji gazów cieplarnianych⁽¹⁾, terenów o wysokiej wartości różnorodności biologicznej⁽²⁾, terenów zasobnych w pierwiastek węgla⁽³⁾ oraz do zasad kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska⁽⁴⁾. Powyższe kryteria zrównoważonego rozwoju muszą być spełniane, z uwagi na wymienione w części 1 cele. Znaczy to, że obowiązujące kryteria nie mają zastosowania do wszystkich biopaliw czy biopłynów, ale wyłącznie do ujętych we wspomnianych celach – które co prawda obejmują obecnie w przytaczającej większości.

2.1. Kryteria dotyczące ograniczenia emisji gazów cieplarnianych oraz terenów

To na państwach członkowskich spoczywa obowiązek wymagania od podmiotów gospodarczych wykazania spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych oraz do określonych terenów⁽⁵⁾. Podmioty gospodarcze mogą spełnić te wymogi na trzy sposoby:

- 1) dostarczając właściwemu organowi krajowemu dane, zgodnie z wymogami ustanowionymi przez państwo członkowskie (w ramach „systemu krajowego” wymaganego od każdego z państw członkowskich)⁽⁶⁾;
- 2) wykorzystując „system dobrowolny” zatwierdzony do tego celu przez Komisję⁽⁷⁾;
- 3) zgodnie z warunkami umów dwustronnych lub wielostronnych zawartych z Unią i zatwierdzonych w tym celu przez Komisję⁽⁸⁾.

Spełnienie różnych kryteriów można wykazywać różnymi sposobami.

(¹) Artykuł 17 ust. 2.

(²) Artykuł 17 ust. 3.

(³) Artykuł 17 ust. 4 i 5

(⁴) Artykuł 17 ust. 6.

(⁵) Artykuł 18 ust. 1.

(⁶) Artykuł 18 ust. 3.

(⁷) Artykuł 18 ustępnik 4 akapit drugi oraz Artykuł 18 ust. 7.

(⁸) Artykuł 18 ust. 4 akapit pierwszy oraz Artykuł 18 ust. 7.

Państwa członkowskie powinny określić, które z podmiotów gospodarczych zobowiązane są do przedkładania odnośnych informacji. Większość paliw używanych w transporcie podlega opodatkowaniu akcyzą, należną z chwilą dopuszczenia do konsumpcji⁽⁹⁾. Narzucającym się rozwiązaniem byłoby złożenie odpowiedzialności za przekazywanie informacji o biopaliwach na podmiotach gospodarczych, które uiszczają akcyzę. Na tym etapie powinny być już dostępne wszystkie dane dotyczące spełnienia, w całym łańcuchu paliwowym, kryteriów zrównoważonego rozwoju⁽¹⁰⁾.

W przypadku biopłynów oraz niektórych biopaliw, na przykład stosowanych w wybranych flotach lub w transporcie lotniczym, może zachodzić potrzeba uchwalenia odrębnych przepisów, ze wskazaniem odpowiedzialnych podmiotów gospodarczych.

Państwa członkowskie powinny nałożyć na podmioty gospodarcze obowiązek ustalenia odpowiednich standardów niezależnej kontroli przedkładanych danych⁽¹¹⁾. W przypadku podmiotów gospodarczych stosujących dobrowolne systemy lub dwustronne czy też wielostronne umowy zatwierdzone przez Komisję do celów wykazania zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju, w ramach procedury ich uznania obowiązek ten został już spełniony. W przypadku zaś podmiotów gospodarczych, przestrzegających procedur ustalonych na mocy ustawodawstwa krajowego, od państw członkowskich oczekuje się, że będą się kierowały wymogami dotyczącymi odpowiedniego standardu w zakresie niezależnego audytu oraz systemu bilansu masy⁽¹²⁾ zgodnie z ppkt 2.2 komunikatu w sprawie dobrowolnych systemów i wartości standardowych w systemie kryteriów zrównoważonego rozwoju⁽¹³⁾.

(⁹) Zob.: dyrektywa 2008/118/WE i dyrektywa 2003/96/WE.

(¹⁰) Jedyne wyjątek mogłyby stanowić emisje gazów cieplarnianych towarzyszące dystrybucji paliw (w przypadku, gdy są one konieczne do wyliczenia rzeczywistej wartości). Do tego celu wskazane byłoby zastosowanie współczynnika standardowego.

(¹¹) Artykuł 18 ust. 3.

(¹²) Artykuł 18 ust. 1.

(¹³) Istotne rozróżnienie polega na tym, że podczas gdy wedle dobrowolnego systemu zasadniczo to reguły dobrowolnego systemu gwarantują audyt podmiotów gospodarczych przed dopuszczeniem ich do udziału w systemie; takiego wymogu nie ma w systemach krajowych, w których może występować potrzeba uregulowania doraźnych wniosków składanych przez podmioty gospodarcze.

2.2. Wymogi i normy w dziedzinie rolnictwa i ochrony środowiska obowiązujące rolników w UE ⁽¹⁾

Związane z wymogami dobrej kultury rolnej oraz ochrony środowiska kryteria oraz normy obowiązujące rolników w UE mają zastosowanie wyłącznie do biopaliw lub biopłynów wytwarzanych z surowców pochodzących z UE. W odróżnieniu do pozostałych kryteriów, kwestii weryfikacji przestrzegania tego kryterium nie rozstrzyga się w dyrektywie ⁽²⁾. Można się spodziewać, że w celu zapewnienia spełnienia wspomnianych wymogów przez rolników, państwa członkowskie będą polegały na własnych, aktualnie istniejących systemach kontroli ⁽³⁾. W przypadku, gdyby na terytorium danego państwa działali rolnicy dostarczający surowce do produkcji biopaliw lub biopłynów nieujętych w żadnym z systemów kontroli, to państwo członkowskie zobowiązane jest do objęcia takich rolników odpowiednim systemem.

W przypadku gdy dzięki systemowi kontrolnemu dojdzie do wykrycia niedopełnienia tego kryterium, państwo członkowskie powinno zapewnić uwzględnienie tego faktu do celów wymienionych w sekcji 1.

2.3. Substancje objęte dyrektywą

Zgodnie z treścią dyrektywy, „biopaliwa” oznaczają ciekłe lub gazowe paliwa dla transportu, produkowane z biomasy. Z kolei „biopłyn” oznaczają ciekłe paliwa produkowane z biomasy dla celów energetycznych, innych niż w transporcie ⁽⁴⁾. Ta ostatnia kategoria obejmuje wyłącznie paliwa płynne. Oznacza to, że kryteria zrównoważonego rozwoju mają zastosowanie do biogazów stosowanych w transporcie, ale już nie do biogazów używanych do wytwarzania energii cieplnej bądź elektrycznej.

Jakkolwiek w dyrektywie wymienia się wiele odmian biopaliw ⁽⁵⁾, wyszczególnienia te mają na celu ułatwienie wykonania dyrektywy, i nie są wykazami wyczerpującymi. Biopaliwa i biopłyny niewymienione w dyrektywie mogą również być zaliczane na poczet określonych dyrektywą celów.

Uważa się, że do kategorii „biopłynów” należą lepkie cieczki w rodzaju zużytego oleju spożywczego, tłuszczy pochodzenia zwierzęcego, oleju palmowego, surowego oleju talowego tudzież smoły oleju talowego.

Co się tyczy biopaliw i biopłynów wytwarzanych z odpadów, a także z pozostałości innych niż rolne, pochodzące z akwakultury, rybołówstwa oraz leśnictwa, zastosowanie mają wyłącznie kryteria zrównoważonego rozwoju dotyczące ograniczenia emisji gazów cieplarnianych ⁽⁶⁾. Zagadnienia definicji odpadów i pozostałości omówiono w sekcji 5. Do pozostałości towarzyszących działalności na polu rolnictwa, akwakultury, rybołówstwa oraz leśnictwa zalicza się pozostałości powstałe w ramach samego rolnictwa, rybołówstwa oraz leśnictwa; nie zalicza się do nich pozostałości otrzymanych w powiązanych branżach lub w towarzyszącym im przetwórstwie.

2.4. Harmonizowanie kryteriów zrównoważonego rozwoju

Określone dyrektywą kryteria zrównoważonego rozwoju są w pełni zharmonizowane na poziomie wspólnotowym i zostały przyjęte na mocy art. 95 (o rynku wewnętrznym) Traktatu WE. Dlatego państwa członkowskie nie są uprawnione

do wprowadzania własnych dodatkowych kryteriów w zakresie celów 1–4 wymienionych w sekcji 1 ⁽⁷⁾. Znaczy to, że dane państwa członkowskie nie mają prawa wykluczania do tych celów biopaliw ani biopłynów na podstawie innych kryteriów niż kryteria zrównoważonego rozwoju ustanowione w dyrektywie ⁽⁸⁾. Tym niemniej w przypadku pewnych biopaliw lub biopłynów, które okazałyby się bardziej korzystne od innych oraz bardziej kosztowne w produkcji, krajowe programy pomocy mogą uwzględniać wyższe koszty ich otrzymania ⁽⁹⁾.

2.5. Ogłaszanie informacji dotyczących kryteriów zrównoważonego rozwoju

Państwa członkowskie będą otrzymywały od podmiotów gospodarczych informacje dotyczące spełniania przez nie kryteriów zrównoważonego rozwoju. Będą ponadto otrzymywały informacje dotyczące kraju pochodzenia każdego paliwa stosowanego w transporcie drogowym, kopalnego bądź z odnawialnych źródeł, oraz miejsca jego zakupu ⁽¹⁰⁾. Dyrektywą w sprawie odnawialnych źródeł energii nie nakłada się na państwa członkowskie obowiązku upubliczniania tych informacji – nie jest to również zabronione. Komisja kieruje do państw członkowskich ogłaszających takie informacje zachętę do publikowania ich konsekwentnie i w odniesieniu do wszystkich paliw. W opinii Komisji, każde z państw członkowskich, które zadecyduje o opublikowaniu takich informacji, powinno uwzględniać konsekwencje ujawnienia danych potencjalnie wrażliwych dotyczących danego przedsiębiorstwa.

Komisja będzie publikowała, w skróconej formie, zestawione dane dotyczące biopaliw i biopłynów otrzymane od państw członkowskich na specjalnej platformie na rzecz przejrzystości ⁽¹¹⁾.

3. WYLICZENIE WPLYWU NA EMISJĘ GAZÓW CIEPLARNIANYCH

Na mocy dyrektywy wymagane jest ograniczenie emisji o co najmniej 35 % (od dnia 1 stycznia 2017 r. począwszy ograniczenie ma wynosić co najmniej 50 %, a od dnia 1 stycznia 2018 r. – co najmniej 60 % dla biopaliw i biopłynów wytworzonych w instalacjach, które rozpoczęły produkcję w 2017 r. lub później) ⁽¹²⁾. Zawiera ona metodę obliczania „wartości rzeczywistej” takiej redukcji, jak również „wartości standardowych”, w tym również „szczegółowych wartości standardowych”, które mogą być w określonych przypadkach stosowane dla wykazania spełnienia danego kryterium.

3.1. Wyjątek dla urządzeń działających w dniu 23 stycznia 2008 r.

Biopaliwa i biopłyny wytworzone w instalacjach działających dnia 23 stycznia 2008 r. zwalnia się z obowiązku spełniania kryterium ograniczenia emisji gazów cieplarnianych do dnia 1 kwietnia 2013 r. ⁽¹³⁾, tak, że na przykład wytwórnie etanolu z pszenicy, gdzie wykorzystuje się węgiel brunatny w charakterze paliwa technologicznego, oraz młyny produkujące olej palmowy niewyposażone w instalacje wychwytyjące metan uzyskują pewien czas na dostosowanie swojego procesu produkcyjnego. Pojęcie „instalacji” obejmuje wszelkie urządzenia

⁽¹⁾ Artykuł 17 ust. 6.

⁽²⁾ Zob.: art. 18 ust. 1.

⁽³⁾ Zgodnie z art. 22 rozporządzenia (WE) nr 73/2009.

⁽⁴⁾ Artykuł 2.

⁽⁵⁾ Zob., przykładowo: załączniki III i V.

⁽⁶⁾ Zob.: art. 17 ust. 1.

⁽⁷⁾ Kwestia ta nie ma zastosowania do realizacji celów 5 i 6 wymienionych pkt sekcji 1.

⁽⁸⁾ Artykuł 17 ust. 8.

⁽⁹⁾ Zob. motywy 89 i 95 dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii, jak również Wytoczne wspólnotowe w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska.

⁽¹⁰⁾ Artykuł 7a ust. 1 lit. a) dyrektywy w sprawie jakości paliw.

⁽¹¹⁾ Artykuł 18 ust. 3.

⁽¹²⁾ Artykuł 17 ust. 2.

⁽¹³⁾ Artykuł 17 ust. 2, ostatni akapit.

produkcyjne wykorzystywane w procesie produkcji. Nie należy go rozszerzać na urządzenia produkcyjne, które mogły zostać umyślnie włączone do łańcucha produkcyjnego wyłącznie w celu zakwalifikowania ich do zwolnienia przewidzianego w przywołanym przepisie. O ile przynajmniej jedna z takich instalacji przetwórczych wykorzystywanych w łańcuchu produkcyjnym działała najpóźniej w dniu 23 stycznia 2008 r., kryterium minimalnego ograniczenia emisji gazów cieplarnianych o 35 % zaczyna obowiązywać dopiero od dnia 1 kwietnia 2013 r.

3.2. Wartości standardowe

Dyrektywa zawiera „wartości standardowe”, jakimi podmioty gospodarcze mogą się posługiwać, przedstawiając dowody na spełnienie kryterium ograniczenia emisji gazów cieplarnianych (1). Załącznik I do niniejszego komunikatu zawiera wskazówki co do przypadków, w których można posługiwać się podanymi wartościami standardowymi, z uwzględnieniem przypadków, w których wolno stosować połączenia szczegółowych wartości standardowych z wartościami rzeczywistymi (2).

Komisja może aktualizować obowiązujące wartości standardowe. Proces aktualizacji wartości standardowych omówiono w komunikacie w sprawie dobrowolnych systemów i wartości standardowych w systemie kryteriów zrównoważonego rozwoju dla biopaliw i biopłynów UE.

Dyrektywa zawiera ponadto „wartości typowe” emisji gazów cieplarnianych pochodzących z poszczególnych biopaliw (3). Tymi wartościami podmioty gospodarcze nie mogą się posługiwać. Mogą je stosować państwa członkowskie w przedkładanych Komisji dwuletnich sprawozdaniach z postępów w propagowaniu i używaniu energii ze źródeł odnawialnych (4).

3.3. Wyliczenie wartości rzeczywistej

Rzeczywiste wartości, o jakie ograniczono emisję gazów cieplarnianych, mogą być stosowane zawsze, bez względu na obecność ewentualnych wartości standardowych odpowiednich dla danego biopaliwa lub biopłynów. W załączniku V, część C do dyrektywy zawarto reguły obliczania wartości rzeczywistej.

Nie ma potrzeby uwzględniania w tych obliczeniach wkładów, które nie miałyby żadnego bądź znacznego wpływu na wynik, takich jak środki chemiczne stosowane w niewielkich ilościach w trakcie przetwarzania (5).

Do celów wyliczenia emisji pochodzących z „upraw”, podana metoda umożliwi wykorzystywanie przeciętnych (dla poszczególnych obszarów geograficznych) w charakterze alternatywy dla wartości rzeczywistych (6). Mogłoby to okazać się szczególnie użyteczne w przypadku surowców, dla których brak wartości standardowej, a także dla takich regionów unijnych, gdzie wykorzystanie wartości standardowych dla pewnych surowców nie jest dozwolone (7). Państwa członkowskie mają prawo sporządzania wykazów takich wartości przeciętnych; mogłyby one być również określane w ramach dobrowolnych

systemów, odnoszących się do wpływu na emisję gazów cieplarnianych (8).

Komisja zamierza opublikować na platformie na rzecz przejrzystości odpowiednio opisane przykłady obliczeń wartości rzeczywistych, jak również zestaw wartości normalnych, opracowanych na podstawie zestawów danych wykorzystywanych do celów ustalania wartości standardowych, które to zestawy mogłyby posłużyć do określania niektórych ze współczynników wykorzystywanych do obliczania wartości rzeczywistych.

Pozostałe elementy metody obliczania wpływu na emisję gazów cieplarnianych zawarto w załączniku II do niniejszego komunikatu.

4. SPEŁNIANIE KRYTERIÓW ZWIĄZANYCH Z GRUNTAMI

Jeśli chodzi o spełnienie kryteriów związanych z gruntami, dyrektywa określa kategorie gruntów o wysokiej wartości pod względem różnorodności biologicznej (9). Z gruntów tych nie powinno się czerpać surowców do produkcji biopaliw ani biopłynów.

Dyrektywa określa kategorie gruntów zasobnych w pierwiastek węgla (10). Z gruntów, które mieściły się w jednej z wymienionych kategorii w styczniu 2008 r., a obecnie już do niej nie należą, również nie należy czerpać surowców do produkcji biopaliw ani biopłynów.

W odniesieniu do niektórych z wymienionych kryteriów dyrektywa dopuszcza, pod warunkiem dostarczenia określonych dowodów, pewne odstępstwa.

Wszystkie stosowne kryteria mają zastosowanie do gruntów, które należą jednocześnie do więcej niż jednej z wymienionych kategorii. Możliwość zakwalifikowania się do odstępstwa w przypadku jednego z kryteriów nie pociąga za sobą możliwości odstępstw w odniesieniu do pozostałych stosownych kryteriów.

4.1. Tereny o wysokiej wartości różnorodności biologicznej

Surowców do produkcji biopaliw i biopłynów nie wolno czerpać z lasów pierwotnych ani innych (pierwotnych) zalesionych gruntów; obszarów wyznaczonych do celów ochrony przyrody; ani z obszarów trawiastych o wysokiej różnorodności biologicznej (11). W roku 2010 Komisja zamierza określić kryteria i obszary geograficzne pozwalające na zidentyfikowanie obszarów trawiastych o potwierdzonej wysokiej różnorodności biologicznej (12).

W razie innych niż naturalne obszarów trawiastych o wysokiej różnorodności biologicznej możliwe jest zastosowanie wyjątku, o ile dostarczone zostaną dowody wskazujące, że zbiory surowców są nieodzowne dla zachowania przez dany obszar charakteru pastwiska. Natomiast w przypadku obszarów ochrony przyrody możliwe jest zastosowanie odstępstwa w przypadkach, gdy dostarczone zostaną dowody wskazujące, że pozyskiwanie surowca nie wywiera w danym przypadku szkodliwego wpływu na stawiany danemu obszarowi cel z zakresu ochrony przyrody (13). Komisja ma świadomość, że Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) prowadzi prace nad zagadnieniem, jakiego rodzaju dowody mają być wymagane.

(1) Załącznik V.

(2) Należy zwrócić uwagę, aby przydział emisji dla poszczególnych produktów ubocznych zostały uwzględnione przy obliczaniu (szczegółowych) wartości standardowych.

(3) Załącznik V.

(4) Zob.: art. 22 ust. 2.

(5) Warto tu nadmienić, że wartości ograniczenia emisji gazów cieplarnianych są zaokrąglane do pełnego punktu procentowego.

(6) Zob. załącznik V, część C pkt 6.

(7) Zob.: art. 19 ust. 2 i 3.

(8) Zob.: art. 18 ust. 4.

(9) Artykuł 17 ust. 3.

(10) Artykuł 17 ust. 4 i 5.

(11) Artykuł 17 ust. 3.

(12) Dokumentacja poddana konsultacji publicznej jest dostępna w Internecie: http://ec.europa.eu/energy/renewables/consultations/2010_02_08_biodiverse_grassland_en.htm

(13) Przepis art. 17 ust. 3 lit. b) stosuje się do obu pkt: (i) i (ii).

Dyrektywa ustanawia procedurę, wedle której na mocy odpowiedniej decyzji mogą być uwzględnione nowe obszary ochrony przyrody⁽¹⁾. W chwili obecnej nie ma takich uznanych obszarów. W razie podejmowania decyzji o uznaniu takiego obszaru, Komisja będzie o wszystkim informowała za pośrednictwem platformy na rzecz przejrzystości.

4.2. Tereny zasobne w pierwiastek węgla

Surowców nie wolno pozyskiwać z terenów podmokłych; z obszarów stale zalesianych, z pokryciem powierzchni przez korony drzew wynoszącym 10–30 %, ani z torfowisk – o ile status danych terenów nie uległ zmianie w stosunku do stanu ze stycznia 2008 r.⁽²⁾.

Jeśli zatem surowce zostały pozyskane z terenów zaliczanych do podmokłych⁽³⁾ w styczniu 2008 r., i które są wciąż zaliczane do podmokłych w czasie pobierania surowca, wykorzystanie takich surowców byłoby zgodne z odpowiednim kryterium.

Pojęcie „statusu” odnosi się do fizycznych kategorii określonych dyrektywą.

Jeśli kryterium to nie wychwytuje pewnych zmian sposobu użytkowania gruntów, zmiany te muszą być mimo wszystko uwzględnione przy obliczaniu wpływu na emisję gazów cieplarnianych (zob. załącznik II).

4.2.1. Obszary stale zalesiane⁽⁴⁾

Definiując pojęcie „obszary stale zalesiane” należy pamiętać, że wszelkie zmiany formy użytkowania gruntów muszą być uwzględnione przy wyliczaniu wpływu na emisję gazów cieplarnianych⁽⁵⁾, a ponadto może również wystąpić potrzeba uwzględnienia ich w ramach innej sfery polityki niż ujęta w omawianej dyrektywie.

Dyrektywa definiuje „obszary stale zalesiane” jako „obszary obejmujące więcej niż jeden hektar z drzewami o wysokości powyżej pięciu metrów i z pokryciem powierzchni przez korony drzew powyżej 30 %, lub drzewami, mogącymi osiągnąć te progi *in situ*”. Z definicji tej wyklucza się grunty przeznaczone głównie do użytku rolnego lub miejskiego⁽⁶⁾.

4.2.2. Obszary z pokryciem powierzchni przez korony drzew wynoszącym 10–30 %⁽⁷⁾

W odniesieniu do gruntów, które przypominają obszary stale zalesiane, a przy tym charakteryzują się pokryciem od 10 do 30 % powierzchni przez korony drzew, możliwe jest zastosowanie odstępstwa, o ile dostarczone zostaną dowody na wpływ na emisję gazów cieplarnianych⁽⁸⁾ – z uwzględnieniem wszelkich zmian w zasobach węgla w danym gruncie zachodzących

od stycznia 2008 r. – zachowujący progi określone przez kryterium ograniczenia emisji gazów cieplarnianych.

4.2.3. Torfowiska⁽⁹⁾

W odniesieniu do biopaliw i biopłynów wytwarzanych z biomasy na gruntach, które w styczniu 2008 r. zaliczono do torfowisk, możliwe jest odstępstwo, pod warunkiem, że udokumentowano następujące okoliczności:

- w styczniu 2008 r. gleba uległa całkowitemu odwodnieniu, albo
- od stycznia 2008 r. począwszy nie odnotowano żadnych zabiegów odwadniających.

Znaczy to, że w przypadku torfowisk w części odwodnionych w styczniu 2008 r., dalsze, głębsze odwodnienie części gleby, która nie była wcześniej w pełni odwodniona, należy uznać za naruszenie odpowiedniego kryterium.

Sam torf nie jest traktowany jako biomasa⁽¹⁰⁾.

4.3. Wykazanie spełnienia obowiązujących kryteriów

Wykazanie spełnienia kryteriów związanych z gruntami można dokonać na wiele sposobów, w tym za pomocą fotografii lotniczych, zdjęć satelitarnych, map, wpisów z rejestrów (ksiąg) użytkowania gruntów⁽¹¹⁾, oraz specjalnych obmiarów geodezyjnych na miejscu.

Dowody te mogą wykazywać spełnienie kryteriów w sposób pozytywny bądź negatywny.

Przykładowo, zgodność z kryterium dotyczącym „lasu pierwotnego” można wykazać za pomocą:

- fotografii lotniczych danego obszaru, uwidaczniających, że został on obsadzony trzciną cukrową (metoda pozytywna), albo
- mapą wszystkich lasów pierwotnych w całym regionie, z zaznaczeniem obszarów, które nie zaliczają się do tej kategorii (metoda negatywna).

Kryterium to odnosi się do statusu gruntów odnotowanego w styczniu 2008 r. Nie wyklucza się wykorzystania wcześniej stosowanych dowodów. Przykładowo, jeśli wykaże się, że dany obszar był przeznaczony pod uprawy niedługo przed 2008 r., na przykład w 2005 r., może to być wystarczającym dowodem wykazującym zgodność z niektórymi lub ze wszystkimi kryteriami dotyczącymi gruntu.

Komisja zamierza ogłosić za pośrednictwem platformy na rzecz przejrzystości specjalne wytyczne dla podmiotów gospodarczych na temat identyfikowania odnośnych kategorii gruntów.

⁽⁹⁾ Artykuł 17 ust. 5.

⁽¹⁰⁾ Zob. art. 2.

⁽¹¹⁾ W rodzaju Zintegrowanego Systemu Zarządzania i Kontroli (IACS) dla potrzeb Wspólnej Polityki Rolnej UE.

⁽¹⁾ Przepis art. 17 ust. 3 lit. b), ppkt (ii).

⁽²⁾ Artykuł 17 ust. 4 i 5.

⁽³⁾ Artykuł 17 ust. 4 lit. a).

⁽⁴⁾ Zob. art. 17 ust. 4 lit. b).

⁽⁵⁾ Zob. załącznik II do niniejszego komunikatu.

⁽⁶⁾ Użytki rolne w tym kontekście odnoszą się do zgrupowań drzew w rolnych systemach produkcji, takich jak sady owocowe i systemy rolnoleśne, gdzie uprawy rosną pod osłoną drzew.

⁽⁷⁾ Artykuł 17 ust. 4 lit. c).

⁽⁸⁾ Załącznik V, część C.

5. REGUŁY OBLICZANIA W ODNIESIENIU DO BIOPALIW

5.1. Obliczanie w przypadku paliw będących w części produktem ze źródeł nieodnawialnych

Niektóre paliwa składają się jedynie w części z substancji ze źródeł odnawialnych. W załączniku III do dyrektywy określono, w odniesieniu do niektórych z nich, na przykład do ETBE, w jakich proporcjach paliwo można uznać za pochodzące ze źródeł odnawialnych do celów obliczeń realizacji celów wyznaczonych w dyrektywie⁽¹⁾. W odniesieniu do tego rodzaju paliw, niewymienionych w załączniku III – w tym paliw wytworzonych w drodze elastycznego procesu produkcji, nie zawsze umożliwiającego kontrolę nad stałą proporcją składników z rozmaitych źródeł w poszczególnych dostawach – można z powodzeniem zastosować metodę analogiczną do obliczeń w przypadku energii elektrycznej wytwarzanej w elektrowniach zasilanych paliwem mieszanym, „wkład każdego źródła energii oblicza się na podstawie jego zawartości energetycznej”⁽²⁾.

Z kolei do celów spełnienia kryterium zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, część wyżej wspomnianych paliw pochodząca z biomasy musi zachowywać odpowiedni próg. Dla niektórych z nich, jak dla wspomnianego ETBE, wartości standardowe podano w dyrektywie.

Wartości procentowe w załączniku III do dyrektywy mają zastosowanie również w przypadku, gdy należy ustalić, czy paliwa zawierające biopaliwa muszą być opatrzone szczegółowym opisem w punktach sprzedaży⁽³⁾. Przykładowo benzyna o 20 % zawartości ETBE nie wymaga szczególnego opisu, ponieważ ze źródeł odnawialnych pochodzi mniej niż 10 % mieszanki.

5.2. Biopaliwa liczone podwójnie

Niektóre z biopaliw należy wliczać podwójnie w kontekście wykazywania spełnienia docelowego poziomu 10 % udziału energii we wszystkich formach transportu do roku 2020, a także w odniesieniu do wypełniania krajowych zobowiązań w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych⁽⁴⁾. Wszystkie inne biopaliwa należy wliczać jednokrotnie. W przypadku biopaliw,

które tylko w części zostały wytworzone z surowców liczonych podwójnie, podwójnie wlicza się tylko tę część, jaką stanowią one w mieszance biopaliwa⁽⁵⁾.

Biopaliwa liczone podwójnie obejmują paliwa pochodzące z odpadów lub z pozostałości.

W samej dyrektywie nie zdefiniowano ani „odpadów”, ani „pozostałości”. Zdaniem Komisji pojęcia te należy interpretować zgodnie z celami dyrektywy:

— dla potrzeb podwójnego wliczania: dywersyfikacja surowców⁽⁶⁾,

— dla metody obliczania wpływu na emisję gazów cieplarnianych: nie przypisuje się żadnych emisji produktom ubocznym, których wytworzenie nie było celowe, takim jak słoma w przypadku produkcji pszenicy⁽⁷⁾.

W tym kontekście jako odpady można traktować wszelkie substancje bądź przedmioty, które właściciel zamierza odrzucić, faktycznie odrzuca lub jest zobowiązany odrzucić⁽⁸⁾. Surowce, które zostały umyślnie zmodyfikowane w celu zakwalifikowania ich do odpadów (na przykład poprzez dodanie materiałów odpadowych do substancji, które same odpadami nie były) nie powinny być uznawane za kwalifikujące się do tej kategorii.

Pozostałości mogą w tym kontekście zawierać:

— pozostałości pochodzące z rolnictwa, akwakultury, rybołówstwa oraz pozostałości leśne, a także

— pozostałości z przetwarzania (obróbki).

Odpady z przetwarzania to substancje, które nie są produktami końcowymi, stanowiącymi właściwy, bezpośredni cel procesu produkcji. Nie stanowią pierwotnego celu produkcji, a proces produkcji nie został celowo dostosowany do ich wytwarzania.

Przykładami pozostałości są m. in. surowa gliceryna, smoła oleju talowego czy też obornik.

(1) Artykuł 5 ust. 5.

(2) Artykuł 5 ust. 3.

(3) Artykuł 21 ust. 1.

(4) Artykuł 21 ust. 2.

(5) Część tę uznaje się za fizyczną część mieszanki (w tym przypadku system bilansu masy w odniesieniu do kryteriów zrównoważonego rozwoju nie ma zastosowania).

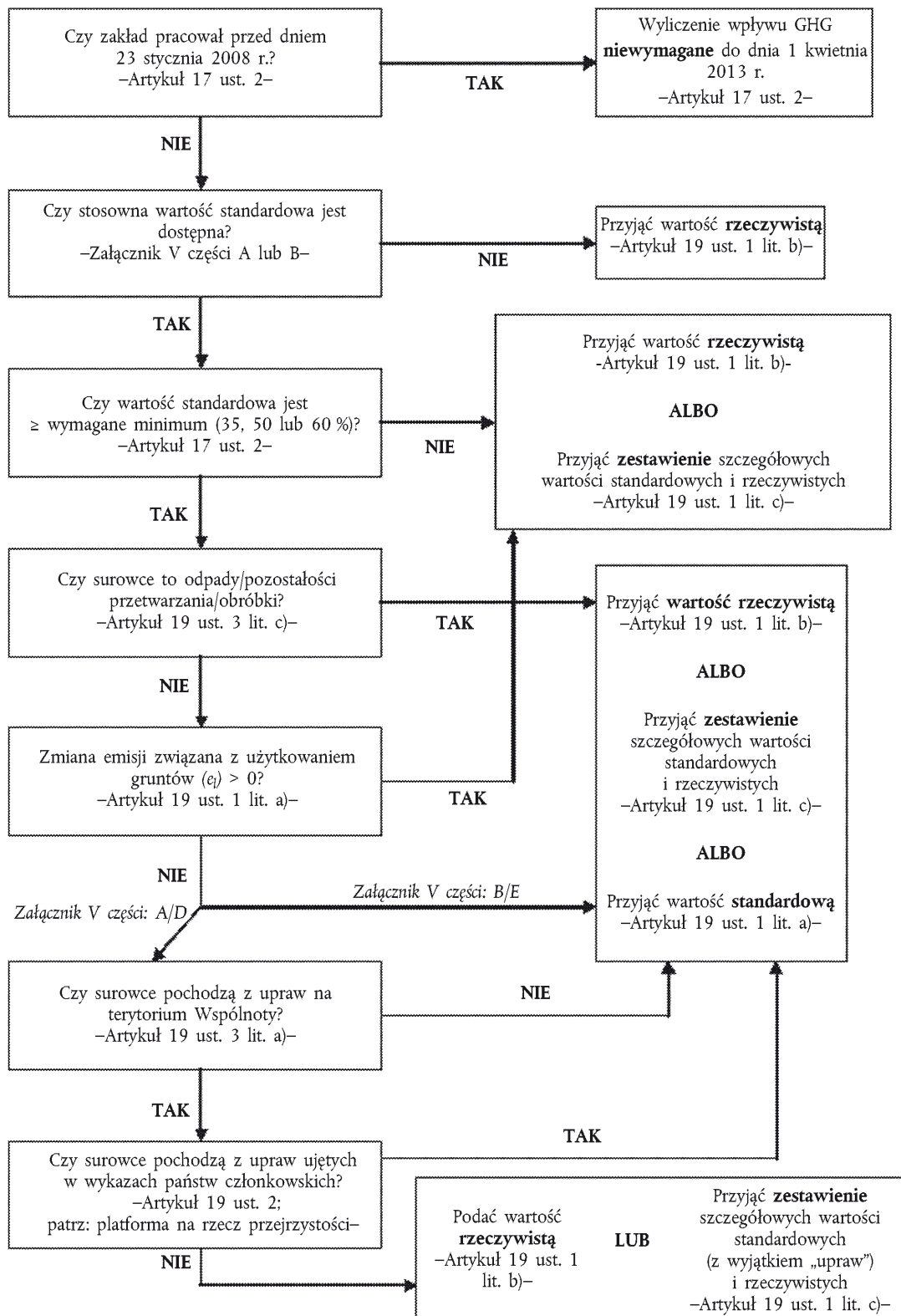
(6) Zob. motyw 89 dyrektywy w sprawie energii odnawialnej.

(7) Zob. załącznik V, część C, pkt 18.

(8) Włącznie z substancjami, które muszą być usunięte z rynku ze względów ochrony zdrowia lub bezpieczeństwa.

ZAŁĄCZNIK I

Zasady obliczania wpływu na emisję gazów cieplarnianych

ZAŁĄCZNIK II

Metoda obliczania wpływu na emisję gazów cieplarnianych: inne czynniki

Wartość ograniczenia emisji spowodowanego akumulacją pierwiastka węgla w glebie dzięki lepszej gospodarce rolnej (załącznik V, część C, pkt 1)

„Lepsza gospodarka rolna” może polegać między innymi na praktykach takich jak:

- przejście na uprawę ograniczoną lub uprawę zerową,
- udoskonalenie płodozmianu i/lub upraw osłonowych, w tym również gospodarowania resztkami poźniwnymi,
- poprawa gospodarowania nawozem lub obornikiem,
- zastosowanie użyźniaczy gleby (np. kompostu).

Ograniczenia emisji wypływające z tych praktyk mogą być uwzględniane, pod warunkiem dostarczenia przekonujących dowodów na faktyczne lub racjonalnie oszacowane zwiększenie zasobów węgla w glebie w okresie, gdy uprawiano przedmiotowe surowce⁽¹⁾.

Ograniczenie emisji w przeliczeniu na g CO₂eq/MJ można wyliczyć za pomocą wzoru podobnego do podanego w metodzie opisanej w pkt 7 metody, zastępując iloraz „20” okresem (liczbą lat) upraw przedmiotowych roślin.

Uprawy (pkt 6)

Wkłady bądź zmienne wywierające wpływ na emisję pochodzącą z upraw zazwyczaj obejmują nasiona, paliwa, nawozy, pestycydy, zbiory oraz emisje N₂O z pola. Nie bierze się tu pod uwagę absorpcji dwutlenku węgla przez rośliny w krótkim cyklu węglowym; dla równowagi natomiast, w pkt 13 nie uwzględnia się emisji pochodzących z używanego paliwa.

Metoda dotycząca „upraw” pozwala na stosowanie – zamiast wartości rzeczywistych – przeciętnych dla mniejszych obszarów geograficznych niż te stosowane do obliczenia wartości standardowych. Wartości standardowe zostały (z jednym wyjątkiem) obliczone na poziomie globalnym. W ramach UE jednak dyrektywa ustanawia ograniczenia w ich stosowaniu. Ograniczenia te funkcjonują na szczeblu obszarów NUTS 2⁽²⁾. Jak się zdaje na podstawie powyższego, przeciętne w granicach UE powinny być obliczane dla obszarów NUTS 2 albo w jeszcze bardziej rozdrobionej skali. Podobna skala wydawałaby się zatem najodpowiedniejsza, logicznie rzecz biorąc, również poza terytorium UE.

Emisje N₂O (pkt 6)

Właściwym sposobem uwzględniania emisji N₂O z poszczególnych gleb jest metoda IPCC, obejmująca zarówno tak zwane bezpośrednie, jak i pośrednie emisje N₂O⁽³⁾. Wszystkie trzy poziomy metody IPCC powinny być stosowane przez podmioty gospodarcze. Poziom 3, oparty na szczegółowych pomiarach i/lub modelowaniu wydaje się bardziej odpowiedni do celów obliczania „regionalnych” wartości upraw (zob. ppkt 3.3 niniejszego komunikatu), aniżeli dla pozostałych obliczeń wartości rzeczywistych.

Zmiana sposobu użytkowania gruntów (pkt 7 i 10)

Zmiany w sposobie użytkowania gruntów należy rozumieć jako odnoszące się do zmian w odniesieniu do podziału powierzchni gruntów na sześć kategorii gruntów stosowanych przez IPPC (tereny leśne, obszary trawiaste, pola uprawne, tereny podmokłe, osiedla i inne ziemie) i dodatkową, siódmą kategorię upraw wieloletnich, to jest uprawy wieloletnie z korzeniami zwykle niepodlegającymi corocznym zbiorom, takie jak zagajnik o krótkiej rotacji i uprawy palmy olejowej⁽⁴⁾. Oznacza to na przykład, że zmiana z pastwiska na pola uprawne stanowi zmianę sposobu użytkowania gruntów, w odróżnieniu do przejścia od uprawy jednej rośliny (takiej jak kukurydza) na inną (jak rzepak). Pola uprawne obejmują także grunty odłogowane (pozostawione odłogiem na rok lub kilka lat przed rozpoczęciem upraw od nowa). Zmiana rodzaju prowadzonej gospodarki rolnej, formy upraw lub nawożenia obornikiem nie jest uznawana za zmianę w użytkowaniu gruntów.

⁽¹⁾ Za takie dowody można uznać wyniki pomiarów zawartości węgla w glebie, np. porównanie pierwszych pomiarów sprzed uprawy z kolejnymi, dokonywanymi regularnie w paroletnich odstępach. W takim przypadku przed dostarczeniem wyników drugiego pomiaru wzrost zasobów węgla w glebie mógłby być szacowany za pomocą odpowiednich narzędzi naukowych. Począwszy od drugiego pomiaru, kolejne wyniki byłyby podstawą do określania ewentualnego wzrostu zasobów węgla w glebie oraz jego rozmiarów.

⁽²⁾ Artykuł 19 ust. 2 i 3. Regiony te określono w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1059/2003, a w Internecie dostępne są interaktywne mapy tych regionów: http://ec.europa.eu/eurostat/ramon/nuts/home_regions_en.html

⁽³⁾ Zob. wytyczne IPCC dla potrzeb krajowych wykazów emisji gazu cieplarnianego (National Greenhouse Gas Inventories), tom 4, rozdział 11, http://www.ipcc-nggip.iges.or.jp/public/2006gl/pdf/4_Volume4/V4_11_Ch11_N2O&CO2.pdf

⁽⁴⁾ Jako grunty posiadające jednocześnie cechy pola uprawnego i terenu zalesionego.

Wytyczne dotyczące obliczania zasobów węgla w ziemi⁽¹⁾ obejmują szczegółowy sposób obliczania. Komisja nosi się z zamiarem opublikowania za pomocą platformy na rzecz przejrzystości dokładnie opisanych przykładów obliczeń emisji wywołanych zmianą zasobów węgla w związku ze zmianą użytkowania gruntów.

Intensywność emisji z sieci elektrycznej (pkt 11)

Dyrektywa wymaga stosowania przeciętnej wartości intensywności emisji dla „określonego regionu”. W przypadku UE najbardziej racjonalne byłoby przyjęcie za podstawę wycień całego terytorium UE. W przypadku krajów trzecich, gdzie sieci energetyczne są w mniejszym stopniu wzajemnie połączone ponad granicami, najodpowiedniejsze byłoby stosowanie przeciętnej wartości dla każdego kraju.

Przydziały energii (pkt 17 i 18)

Obniżona wartość grzewcza przyjęta dla potrzeb stosowania tej reguły powinna być właściwa dla całości produktu, a nie wyłącznie dla jego suchej masy. Jednakże w licznych przypadkach, w szczególności w odniesieniu do produktów nieomal zupełnie suchych, to ostatnie wycięcie może prowadzić do wyniku stanowiącego prawidłowe przybliżenie.

Ponieważ do energii cieplnej nie stosuje się obniżonej wartości grzewczej, nie można na tej podstawie przypisać jej żadnych emisji.

Żadnych emisji nie przydziela się pozostałościom z upraw rolnych oraz odpadom z przetwarzania – jako że uznaje się je za bezemisyjne aż do momentu ich zebrania⁽²⁾, ani odpadom. Bliższe szczegóły na temat odpadów i pozostałości znajdują się w ppkt 5.2.

Przydziały należy stosować bezpośrednio na etapie procesu produkcji, na którym dochodzi do wytworzenia produktu ubocznego (substancji, która powinna nadawać się do przechowywania lub do obrotu handlowego) czy biopaliwa, biopłynu bądź produktu pośredniego. Może to być etap procesu zachodzący w zakładzie, po którym następuje dalsze przetwarzanie na kolejnych ogniwach łańcucha produkcji, dla każdego z produktów. Jeśli jednak przetwarzanie na dalszych etapach danych produktów (ubocznych) pozostaje w bezpośrednich związkach (pętla wymiany czynników materialnych bądź energetycznych) z jakimkolwiek uprzednim etapem przetwarzania, system można uznać za „rafinerię”⁽³⁾, a przydziały emisji zostają przypisane w momentach, w których każdy z produktów dochodzi do punktu, w którym dalsze etapy przetwarzania nie są już powiązane materialnymi bądź energetycznymi pętlami wymiany z żadnymi wcześniejszymi etapami procesu przetwarzania.

Energia elektryczna z zakładów elektrociepłowniczych (pkt 16)

Ogólna zasada przydziałów opisana w pkt 17 nie odnosi się do energii elektrycznej z elektrociepłowni, o ile zakład ten wykorzystuje: 1) paliwa kopalne; 2) bioenergię, o ile nie jest to produkt uboczny z jednego procesu; albo 3): pozostałości z upraw rolnych, nawet jeśli są one produktem ubocznym tego samego procesu. Zamiast tego, zasadę opisaną w pkt 16 stosuje się w sposób następujący:

- w przypadku gdy elektrociepłownia dostarcza energię cieplną nie tylko dla potrzeb przetwarzania biopaliw i biopłynów, ale również do innych celów, rozmiary elektrociepłowni powinny być hipotetycznie zmniejszone – dla potrzeb obliczeń – do rozmiarów zapewniających taką ilość energii, jakiej potrzeba dla przeprowadzenia przetworstwa biopaliw i biopłynów. Pierwotna produkcja energii elektrycznej z elektrociepłowni powinna zostać proporcjonalnie zmniejszona,
- uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych należy przypisać do pozostałej ilości energii – po tym hipotetycznym okrojeniu, i po pokryciu ewentualnych własnych potrzeb energetycznych zakładu – i odliczyć od emisji związanych z procesem przetwórczym,
- wielkość tej korzyści jest równa emisjom całego cyklu życia produktu, jakie towarzyszą produkcji równej ilości energii elektrycznej z takiego samego typu paliwa, jak to stosowane przez elektrownię.

Odpowiednik paliw kopalnych (pkt 19)

Stosowana aktualnie do biopaliw wartość odpowiednika paliwa kopalnego wynosi 83,8 g CO_{2eq}/MJ. Wartość ta zostanie zastąpiona „najnowszym aktualnym poziomem przeciętnej emisji z frakcji kopalnej benzyny i oleju napędowego we Wspólnocie”, kiedy tylko dane te zostaną przedłożone w ramach sprawozdań wymaganych na mocy dyrektywy w sprawie jakości paliwa⁽⁴⁾.

Sprawozdania te muszą być składane co roku, począwszy od okresu sprawozdawczego za rok 2011. Na ile możliwe jest takie obliczenie, komisja ogłosi nowe wartości odpowiednika paliwa kopalnego za pomocą platformy na rzecz przejrzystości, wraz z podaniem dnia, od którego dane te należy uznać za dostępne i muszą być stosowane. Komisja uwzględni takie aktualne wartości przy najbliższej okazji wprowadzania zmian do typowych i standardowych wartości wskazanych w dyrektywie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 151 z 17.6.2010, s. 19.

⁽²⁾ Analogicznie, kiedy takie substancje stosuje się jako substraty, rozpoczynają one od poziomu zerowej emisji z chwilą ich zebrania.

⁽³⁾ Zob. załącznik V, część C, pkt 18, ostatni akapit.

⁽⁴⁾ Na mocy art. 7a dyrektywy ws. jakości paliwa dostawcy energii (w transporcie drogowym) wyznaczeni przez państwa członkowskie mają obowiązek składania wyznaczonym organom sprawozdań dotyczących: 1) całkowitej ilości każdego dostarczanego rodzaju paliwa i energii, ze wskazaniem miejsca ich zakupu i ich pochodzenia; oraz 2) emisji gazów cieplarnianych w całym cyklu życia w przeliczeniu na jednostkę energii.